

Eğitim Yılı Başlarken

– safdeha · 05 şubat 2016

Çarşıda gezerken genç bir kız yanıma yaklaşıyor ve ellerindekilerini göstererek soruyor,

–Acaba bir dakikanız var mı?

Eşim alış veriş yapıyor ve onu bekliyorum. Vaktim de var, can sıkıntısından,

–Evet buyrun diyorum.

Elindeki resimli albümü gösteriyor. İçinde gelişmekte olan veya fakir ÷lke çocukları görünüyor,

–Bu sene... Sayıda çocuğu sokaklardan okula döndürdüler... İsimli uluslararası bu kuruluş! Eğer bu kuruluşa yardım etmek isterseniz, yardımlarınız bu çocuklara ulaşacaktır. Sizde bu okula gidecek yeni çocuklardan birine bu şekilde yardım edebilirsiniz.

–Elbette yapılan iş göz yaşartıcı, manidar ve memnuniyet verici buluyorum. Çocuklar mutlaka okula gitmeli ve desteklenmelidir. Ama okula giderken o okulda beynine ne dolduruluyor buda önemlidir.

–Nasıl yani?

–Eğer bu çocuk okula gidip, İslam düşmanı olacaksa ne diye yardım edeyim ki... Varsın çoban olsun, Veysel Karani gibi. En azından amelini kurtarır. Bu dünyadaki eğitim, kişiyi dinden, imandan, vatanından uzaklaştırıyorsa, adaptan terbiyeden men ediyorsa, ne kendine nede toplumuna ne faydası olur ki... Bu yardım ettiğiniz kuruluş, İslami temelleri olmayan ve elindeki gücü misyonerlik için yapan ve sizleri de buna alet eden bir kuruluş bana göre.

–Fakat bu sizin görüşünüz. Biz böyle düşünmüyoruz.

–Elbette sizi anlıyorum ama sizinde en az bu gibi kuruluşların esas niyetlerini bilecek bir eğitimden geçmeniz gerekli ki ne demek istediğimi anlayabilesiniz. Topladıkları paralar verilirken, bir Müslüman elinden verilmiş gibi değil de, bir Hıristiyan dini temele dayanan kişilerce yapılmış gibi ve ona minnet duygusu içerisinde, hatta ellerinin altına bir İncil sıkıştırılarak yapıldığı aşikâr. Afrika kıtası geçen yüzyılda bu gibi kuruluşlarla desteklendi ve Hıristiyanlık yayıldı. Neyse, umarım bir gün ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Sohbet için teşekkür etti ve ayrıldık. Mehmet Akif Ersoy'un Safahat'ta yazdığı bir şiiri aklıma geldi. Şiirde zenginlerden para vermeleri ve akıllı çocukların Fransa'da okutulmasına yardım için para toplayan bir kişiye verdiği cevap manidardır. "Benim paramla bir zındık mı yetiştireceksiniz?" diyordu. Buraya öğrenci gönderilmesinin doğru olmadığını, memlekete düşman ve yabancılaşmış kişilerin tekrar vatana döndüğu, içten düşman fikirlerce Osmanlının çökmesi için çaba gösterdiği vurgulanıyordu.

Elbette fakir çocukların okuması ve barışçıl bir dünyada fikirler üretmesi gerekiyor. Ama artık sömürü düzeni bu akıllı çocukların beynini sömürerek yaşadıkları memleketlere savaşsız ve herhangi bir çaba göstermeksizin içten yıkmaya planı içindedirler. Her üniversite mezunu bu beyinler Türkiye'den Amerika'ya devlet eliyle okumaya gittiğinde, eğer başarılı iseler onlara yüksek maaşlar vererek Amerika adına çalışmalarını sağlıyor. Bu kişiler teknoloji, sağlık ve değişik branşlarda Amerika'ya hizmet ederek bir nevi sömürülerek, o kişilerin memleketlerinin ihtiyaç duyduğu teknolojinin satın alınması-ithalatı sayesinde fakirleştiriyorlar. Artık, sporcu transferindeki gibi bir transfer yolu oldu bu yollar. Ama

sporcular gibi yüksek ücretlerle değil, karın tokluğuna satın alınıyorlar. Neden? Çünkü memlekete dönseler iş bulamayacaklarından, yaşam düzeyinin yetersizliğinden, bir nevi yaşamın garanti altına alınamamasından korkuyorlar. Kendilerince hayatlarını kurtarıyorlar. Ya öldükten sonrasını?

Eğitim 'de bir evrensel sorun. Güçlü bir eğitim o ülkenin gücüdür. Hele imanlı bir eğitim bu gücü, sonsuz hayatın felsefesi, Çanakkale'de savaşan liseli çocukların varlığının korunma felsefesidir. Artık ne savaşlar var, ne cepheleler dünyada... Hangi dinden olursa olsun var olan tek şey, iyi eğitilmiş imanlı beyinlerdir. Bunu bilen Almanya, İspanya, Brezilya gibi dini bütün Hristiyanlar, yetişmiş ve ülkenin sempatisini çekecek kişileri az gelişmiş ve fakir ülkelere, iki sene süren bir dini eğitimden sonra eğitmen olarak gönderiyor. İngilizce, almanca, ispanyolca öğretiyor ama derse gelen öğrencilere kendi kültür ve yaşam tarzına uygun paylaşımları masum dil eğitimi çerçevesinde yapıyorlar. Dans, müzik, geziler gibi, parasal destekli toplantılar ve paylaşımlar, iyi vakit geçirmeler sempati ve değişimi hızlandırıyor. Eğitim adı altında çevrilen senaryolar, kişiyi tarihinden, dininden, ülke şuurundan alıp götürüyor.

Turistik beldelerde, buranın fakir yaşantısından kurtulmak isteyen gençler, özellikle yabancı bir kız ile arkadaşlığa can atıyor, onunla evlenip memleketine yerleşerek hayatını kurtaracağına inanıyor. Bu tarz düşünceyle, çok çirkin sonuçlar ortaya çıkıyor. Çocuklar doğuyor, memleketi, ırkı, dini ve nesebi belli değil. Türkiye'de kalsa bile, onu yetiştirecek bir baba olamıyor. bu kişi yurt dışına gitse bile, umduğu refahı bulamıyor. Bu beldelere gidip bir görünüz, acaba bizim kültürümüze benziyor mu gençlerin görüntüsü, ruhu, tenindeki şekiller? Ne kadar değişmişler. Yurt dışına gittiğimde bizleri Arap sanıyorlar. Özellikle yabancı kadınlar, çok eşlilikten tutun da kapanmaya kadar memleketimde cebren bir zulüm yapıldığından bahsediyorlar. Ben diyorum ki, biz Arap değiliz ve sizden farkımız yok. Bu yüzden korkmayın, eğer gelirsiniz evinizdeki gibi hissedeceksiniz. Sonuçta, ne yazık ki, yabancıların kendi çocuklarını eğittikleri düşmanca tavırları ve düşmanca tarihinden tavizsizliği, bizim eğitim kültürümüze yansımış değil.

Hayat hiçbir yerde kolay değil. Yurt dışına çıkmamış insanlara söylüyorum bunları. Biz güçlüyüz, büyük bir ülkeyiz. Aşağılık kompleksinden kurtulalım diyorum. Asırlardır gözümüzde büyüttüğümüz, ya da öyle eğitim verilmiş bizler, bu düşünceden sıyrıalım. Kendi sanatımızı, kültürümüzü, yaşam felsefemizi tarihin içinden alarak yeniden canlandıralım. Biz atalarımızın gölgesi olalım. İmanlı, eğitilmiş, vatanını seven gençleri yetiştirelim diye anlatıyorum.

Her ne kadar içeriğini benimsemesem bile Muhteşem Yüzyıl filmi birçok ülkede izlenirken, Türkçe öğrenmeye konuşmaya çabalayan bir halk kitlesi oluşmuş bu ülkelerde. Tıpkı bizim çocukluğumuzda Küçük Ev, Dallas ya da kovboy filmleri seyrederken, kovboy olmaya ya da Amerikan vatandaşı gibi modern olmaya can attığımız gibi. Teknolojiyi kullanmak ve gereğini yapabilmek bu derece doğru bir yol... En iyisini ve özümüzden ayrılmayan doğruları yapabilirsek, mesajımız ne kadar etkili olacaktır gerisini siz düşünün.

Siz, siz olun, paranızı yardım niyetine nereye veriyorsunuz iyice düşünün. Paranız kime hizmet ediyor ve sonuçları kime ne kazandırıyor takip ediniz. Siz sadaka niyetine ve Allah'tan fayda umarak yaptığınız bu yardımlarınızı takip etmediğiniz takdirde amelimize ve emelinize ne kadar zarar getireceğinin hesabını yapınız lütfen. Artık memleketleri aşan evrensel paylaşım içindeyiz. Odalarımıza kendimizi

hapsedemeyiz. İstesek de istemesek de bu dünyanın bir parçasıyız. istesek de istemesek de her kötülük bize dokunacak, her iyilik de bize geri dönecek. Duyarlı olmamız dileğiyle...
İkinci eğitim dönemi tüm çocuklara ve velilerine hayırlı olsun.

Saffet KURAMAZ